

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120294123
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120294123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt P. H., prechodný pobyt X. C. XXXX/XX, XXX XX H. X, o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/77/2021-138 zo dňa 18.11.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalobu zamietá.
II. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca žalobou podanou na súde dňa 29.04.2020 sa domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy vo výške 3.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 23.03.2019 do zaplatenia.

Ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovaným dňa 16.03.2016 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe, ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 17.000,- eur, druh úveru - spotrebný úver na čokoľvek.

Mal za preukázané, že na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver, pričom žalovaný úver riadne nesplácal. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy prípisom z 27.01.2018 a oznámil mu, že je v omeškani so splácaním pohľadávky, ktorá k uvedenému dňu bola vo výške 4.460,63 eura s tým, že dlžnú sumu má uhradiť do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Nakoľko k úhrade dlžnej splátky žalovaným nedošlo (tak ako to vyplýva z prehľadu splátok a úhrad), právny predchodca žalobcu listom - oznámením zo dňa 01.03.2018 oznámil žalovanému mimoriadne zosplatenie úveru ku dňu 28.02.2018 a zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 19.684,68 eura. Žalovaný naposledy uhradil sumu 80,- eur a po 27.06.2018 už neuhradil žiadnu platbu. Uzavrel, že v danom prípade právny predchodca žalobcu ako veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru ku dňu 28.02.2018 v zmysle § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom tak musel vzhľadom na znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka urobiť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú bola táto predčasná splatnosť vyhlásená. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť, avšak v oznámení neuviedol, pre nezaplatenie ktorej splátky tak učinil, a táto skutočnosť nevyplýva ani z výzvy pred zosplatením zo dňa 27.01.2018. Žalovaný uhradil spolu 6

splátok v období od 20.04.2016 do 20.09.2016 a časť splátky splatnej dňa 20.10.2016. Keďže splátky boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, žalobca mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť najskôr v decembri 2016 (pre viac ako 3-mesačné omeškanie s časťou splátky splatnej 20.10.2016 a po riadnom neuhradení najmenej troch splátok, t.j. 20.10.2016, 20.11.2016, 20.12.2016) a nie až po uplynutí viac ako jedného roka od omeškania.

Dospel k záveru, že odo dňa 21.12.2016 tak začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 21.12.2019. Žaloba bola doručená súdu až dňa 29.04.2020, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

Poznamenal, že neboli splnené ani podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalobca nepreukázal súdu riadne doručenie písomnej výzvy žalovanému na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní. Nebolo teda naplnené cit. zák. ustanovenie, a to zákonná možnosť postupcu postúpiť pohľadávku banky postupníkovi, čím nebola preukázaná aktívna legitímácia žalobcu v spore.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov celého konania.

Poukázal na to, že niektoré splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti by boli nepremľčané (napr. v prejednávanom prípade splátky úveru splatné od 20.05.2017 a 20.02.2018 - s čím sa však vo veci konajúci súd vôbec nevysporiadal a žalobu zamietol pre premlčanie ako celok napriek jednoznačnému nepremľčaniu (minimálne) týchto splátok úveru), avšak zostatok dlhu (splátky úveru splatné od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t.j. od 20.03.2018 do 20.03.2024) by už v ten istý moment bol premlčaný, nakoľko by plynutie premlčacej doby pre splátky úveru splatné od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru do konečnej splatnosti úveru bolo súdom posunuté v tomto prípade o 15 kalendárnych mesiacov do minulosti. Bol toho názoru, že uplatnený výklad druhej vety ust. § 103 OZ zo strany súdu predstavuje nezákonné skrátenie premlčacej doby o 15 (!) mesiacov a zároveň je v priamom rozpore s ust. § 565 OZ, keďže právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky so splatnosťou 20.12.2016 zaniklo splatnosťou nasledujúcej splátky dňa 20.01.2017.

Odvolateľ nesúhlasil s právnym posúdením premlčania, tak ako ho vykonal súd prvej inštancie. Bol toho názoru, že v prípade, ak právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 01.03.2018 ku dňu 28.2.2018, tak toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.02.2018 (t.j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bezprostredne predchádzala a pre ktorej nezaplatenie mohol v súlade s ust. § 565 OZ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru), a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace so súčasným upozorením žalovaného na možné uplatnenie tohto práva.

Zároveň namietal, že žalobca sa teda môže len domnievať, z akého dôvodu súd právne uzavrel, že žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalovanému a z akého dôvodu v skoršom bode toho istého rozhodnutia dospel k opačnému záveru - a teda že doručenie písomných výziev žalovanému bolo riadne preukázané.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný v súdom stanovenej lehote, ale ani do dnešného dňa písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Prioritná odvolacia námietka odvolateľa spočívala v nesúhlase s postupom súdu prvej inštancie, ktorý ex offio prihliadol na premlčanie nároku žalobcu.

6. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozsudku, vychádzajúc zo správnych zákonných ustanovení, že v prejednávannej veci bolo potrebné v zmysle ust. § 54a Občianskeho zákonníka ex offio skúmať, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si v danom prípade veriteľ uplatnil, nie je premlčané.

7. Novela Občianskeho zákonníka prevedená zákonom č. 343/2018 Z.z. zaviedla s účinnosťou od 05.12.2018 nemožnosť vymáhania a zabezpečenia premlčaných spotrebiteľských nárokov v ust. § 54a Občianskeho zákonníka, a že doplnenie tohto nového ustanovenia bolo vyvolané potrebou zosúladiť doterajšie právne predpisy s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne posúdil predmetný spor podľa § 54a Občianskeho zákonníka, keď vznesenie námietky premlčania žalovanou nebolo v tomto spotrebiteľskom spore potrebné, a preto súd prvej inštancie správne prihliadol na premlčanie z úradnej povinnosti a bez návrhu, teda ex offa pokiaľ keďže žalobca ako podnikateľ si neuplatní svoj nárok na súde voči žalovanej ako spotrebiteľovi včas pred uplynutím premlčacej doby, nemôže legitímne očakávať úspech v konaní.

9. Súdny dvor zdôraznil, že s cieľom zabezpečiť túto ochranu môže byť nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, EU:C:2010:659, bod 48 a citovaná judikatúra; z 21. februára 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, bod 21 a citovaná judikatúra, ako aj zo 14. apríla 2016, Sales Sinués a Drame Ba, C-381/14 a C-385/14, EU:C:2016:252, bod 23 a citovaná judikatúra).

10. Okrem toho Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na povahu a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana spotrebiteľov zaručená touto smernicou, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré majú v rámci vnútroštátneho právneho poriadku právnu silu noriem verejného poriadku. Je potrebné vychádzať z toho, že táto kvalifikácia sa vzťahuje na všetky ustanovenia smernice, ktoré sú nevyhnutné na dosiahnutie cieľa sledovaného uvedeným článkom 6 (rozsudok z 30. mája 2013, Asbeek Brusse a de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, bod 44, ako aj citovaná judikatúra).

11. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

12. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

13. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

14. Plnenie dlhu možno dohodnúť aj v splátkach. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, je dlžník povinný uhradiť každú splátku k dohodnutému termínu. Veriteľ môže od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou) podľa dohody účastníkov alebo na základe rozhodnutia súdu či uznania práva. Každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich trojročná premlčacia doba plynie samostatne. Splatnosť jednotlivých splátok neovplyvňuje splatnosť celého dlhu. Premlčanie sa v zmysle § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka viaže na jednotlivé splátky a nie na celý dlh.

15. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právnym úkonom.

16. Ak toto právo nevyužije, celý dlh sa bude premlčovať odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. Situácia sa zmení, ak veriteľ účinne uplatní zaplatenie celej pohľadávky naraz.

17. V ustanovení § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 101 Občianskeho zákonníka špeciálne, je počiatok premlčania upravený odlišne od všeobecného. Podľa vety prvej ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, neplynie teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§

101 Občianskeho zákonníka). Podľa vety druhej v prípade tzv. zosplatnenia dlhu len pre v budúcnosti majúce byť splatné splátky, premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§103 Občianskeho zákonníka), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva.

18. Ak teda veriteľ právo na zosplatnenie v budúcnosti splatného dlhu nevyužije, jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne odo dňa splatnosti každej z nich až do ich zaplatenia; ak účinne uplatní zosplatnenie celého dlhu, pre zvyšok dlhu, ktorý mal byť pôvodne zaplatený v splátkach, začína plynúť premlčacia doba od splatnosti tej nesplnenej splátky, v dôsledku ktorej k uplatneniu predčasnej splatnosti dlhu došlo.

19. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka modifikuje § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Podľa neho je strata výhody splátok podmienená splnením, že musí ísť o a) spotrebiteľskú zmluvu, b) strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale až po uplatnení práva veriteľa; veriteľ môže toto právo uplatniť najskôr až po uplynutí lehoty 3 mesiacov od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na jednorazové zaplatenie celej pohľadávky naraz.

20. Zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spresňuje podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní.

21. Právny predchodca žalobcu zosplatnil úver dňa 28.2.2018. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 02.09.2021 (č.l. 118 spisu) vyplýva, že žalovaný uhradil do 27.01.2018 splátky splatné od 20.04.2016 do 20.09.2016 a časť splátky splatnej dňa 20.10.2016. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že nakoľko žalovaný neplatil riadne a včas, k zosplatneniu úveru pri dodržaní omeškania 3 splátok (20.10.2016, 20.11.2016, 20.12.2016) mohlo dôjsť najskôr pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.12.2016 (splátky úveru boli splatné vždy k 20 dňu v mesiaci) a s poukazom na ustanovenie § 103 OZ veta druhá, je nepochybné, že všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po zročnosti nesplnenej splátky, t.j. od 21.12.2016, teda lehota na podanie návrhu uplynula dňa 21.12.2019, pričom žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená až dňa 29.04.2020.

22. Ďalšou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postúpení pohľadávok z bánk na iné subjekty.

23. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov v rozsudku sp.zn. 7Cdo/26/2017 z 28.30.2018, aj v uznesení sp.zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 zhodne konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodržaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva.

25. Ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky,

písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

26. V zmysle uvedeného ustanovenia je daná možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, musia však byť naplnené všetky tri predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Práve v nevyžadovaní súhlasu klienta je potrebné vidieť prelomenie bankového tajomstva. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky.

27. Písomná výzva banky klientovi je druhým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu.

28. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobca síce v konaní predložil výzvy zo dňa 18.12.2018 (č.l. 43 spisu) a zo dňa 27.01.2018 (č.l. 44) adresované žalovanému (ich doručenie však nebolo dokladované), ktoré sa však týkali splácania dlhu z úveru vo výške 21.935,79 eura vyčísleného ku dňu 18.12.2018 a vo výške 4.460,63 eura vyčísleného ku dňu 27.01.2018, avšak predmetom konania je nárok na zaplatenie pohľadávky žalobcu voči žalovanému z úveru vo výške 3.000,- eur s príslušenstvom.

29. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca vyzval žalovaného na splnenie jeho záväzku zo zmluvy o splátkovom úvere vzniknutého za neskoršie obdobie vo výške žalovanej sumy. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu dňa 22.03.2019 spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

30. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nebola zachovaná zákonom stanovená 90-dňová lehota nepretržitého omeškania žalovaného ako dlžníka medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky.

31. Banka neposkytla žalovanému dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke na zotrvanie s ňou vo vzťahu. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok teda nebolo preukázané. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou, a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

32. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a pokiaľ súd prvej inštancie pre uvedený dôvod žalobu zamietol, je jeho rozhodnutie správne, keďže neboli preukázané zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky. Neplatnou je aj zmluva, na základe ktorej pôvodný veriteľ, t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku zo zmluvy uzatvorenej so žalovaným.

33. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách (výzva banky adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

34. Majúc na zreteli uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

35. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd s poukazom na uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).